

● **ένθετο/Μιλώντας για τη γειτονιά μας**

► **Γιάννης Ραχιώτης**

«Η επίθεση των ΗΠΑ δεν ήταν μια τρέλα που εκτονώθηκε»

συνέχεια από τη σελ.18

τοάμυνα σε ενεστώσα επίθεση – όχι λόγω υποψίας μελλοντικής επίθεσης ή εκδίκησης για ξεκαθάρισμα παλιών λογαριασμών. Η δεύτερη περίπτωση που προβλέπεται είναι η λήψη στρατιωτικών μέτρων με απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας για συγκεκριμένους σκοπούς, εάν δεν ασκηθεί βέτο από τα μόνιμα μέλη του. Καμία από τις δύο περιπτώσεις δεν υφίσταται εδώ! Επιπλέον, κατά το σύγχρονο ποινικό Δίκαιο, όπως έχει καλώς ή κακώς εξελιχθεί διεθνώς, αυτό που συνέβη είναι και τρομοκρατική πράξη. Έχει σημασία να το υπογραμμίζει αυτό κάποιος, επειδή τις τρομοκρατικές πράξεις τα περισσότερα κράτη δικαιούνται να τις διώκουν ακόμα κι αν δεν έχουν τελεστεί στο έδαφός τους. Καλώς ή κακώς, υπάρχει μια παγκόσμια δικαιοδοσία για τις τρομοκρατικές πράξεις αυτή τη στιγμή. Αυτό σημαίνει ότι θα μπορούσαν οι Αμερικανοί ιθύνοντες να διωχθούν και να δικαστούν για τέτοιες δολοφονίες, όπως του Σουλεϊμανί, και από τρίτες χώρες.

Η απάντηση

Υπήρξε μια απάντηση, η γνωστή πυραυλική επίθεση στις δύο αμερικανικές βάσεις. Σε ένα βαθμό ήταν συμβολική, ανεξάρτητα

απ' το αν είχε θύματα κάποιους Αμερικανούς στρατιώτες. Το Ιράν ήθελε να δείξει ότι μπορεί να καταφέρει αποτελεσματικά πλήγματα στις αμερικανικές δυνάμεις, και πράγματι δεν μπόρεσε να αναχαιτιστεί κανένας από τους ιρανικούς πυραύλους. Δεν υπάρχει όμως αναλογία με τη δολοφονία του Σουλεϊμανί. Η απάντηση θα πρέπει να δοθεί στο μέλλον και να είναι, σε πρώτη φάση, η απελευθέρωση του Ιράκ και της Συρίας από τις αμερικανικές δυνάμεις κατοχής. Αυτό μπορεί και πρέπει να είναι η απάντηση, αλλά δεν είναι εύκολο, αφού μετά το 2003 η Αμερική είναι εγκατεστημένη σε πολλές χώρες της περιοχής με δικές της δυνάμεις, πέρα από τις δυνάμεις του Ισραήλ – το οποίο μάλιστα, όντας προς το παρόν η μόνη πυρηνική δύναμη στην περιοχή, διαθέτει το ύστατο «επιχείρημα»: τα πυρηνικά όπλα ...

Γινόμαστε κι εμείς μέρος του προβλήματος

Υπάρχουν μερικά ακόμη πράγματα, καθόλου δευτερεύοντα, που αφορούν τα καθ' ημάς. Σιγά-σιγά γινόμαστε μέρος του προβλήματος της Μέσης Ανατολής, με διάφορους τρόπους. Δεν εννοώ μόνο ότι στέλνουμε μια φρεγάτα κάθε φορά που κάνουν μια εισβολή οι Αμερικανοί, ή ότι διευκολύνουμε τις αε-

ρογέφυρές τους. Εννοώ κυρίως το τεράστιο δίκτυο βάσεων που επεκτείνουν στη χώρα μας, το οποίο θα παίξει ρόλο και προς τα βορειοανατολικά απέναντι στη Ρωσία, αλλά και στη Μέση Ανατολή. Ανάλογες εξελίξεις υπάρχουν και στην Κύπρο: η στρατιωτική παρουσία Αμερικανών, Γάλλων και Βρετανών διευρύνεται συνεχώς. Ουσιαστικά είμαστε μέρος του προβλήματος, κυρίως λόγω της στρατηγικής συμμαχίας με το Ισραήλ που μας επέβαλε ο ΣΥΡΙΖΑ και συνεχίζει τώρα η κυβέρνηση της Ν.Δ.: Πρόκειται για ουσιαστική αλλαγή στα διπλωματικά και στρατιωτικά πράγματα της χώρας, που νομίζω ότι θα την πληρώσουμε ακριβά.

Να χτίσουμε το μπλοκ της ανεξαρτησίας

Τι αντιστοιχεί σε εμάς σαν αντιιμπεριαλιστές, σαν προοδευτικούς ανθρώπους, που δεν θέλουμε να έχει η χώρα μας την τύχη ενός κολαούζου των Αμερικανών και του Ισραήλ, ενός προτεκτοράτου; Να χτίσουμε, με τις όποιες μικρές δυνάμεις έχουν απομείνει αυτή τη στιγμή διαθέσιμες στη χώρα, το μπλοκ της ανεξαρτησίας. Αυτό μπορούμε να κάνουμε, κι αυτό θα είναι και πράξη αλληλεγγύη στους λαούς της Μέσης Ανατολής. Ανεξαρτησία σημαίνει η χώρα

να αποχωρήσει από το ΝΑΤΟ. Διότι, εκτός από ανιστόρητο, είναι μεγάλη αυταπάτη να νομίζει κανένας ότι το ΝΑΤΟ είναι χώρος διαπάλης ή χώρος εσωτερικής σύγκρουσης ή χώρος που μπορεί να παίξεις πολιτικά παιχνίδια. Αυτό πρέπει να είναι λυμένο, για να μπορέσουμε να αμυνθούμε αποτελεσματικά απέναντι στον υπαρκτό κίνδυνο που αντιμετωπίζουμε σήμερα από την Τουρκία, αλλά και στον πολύ μεγαλύτερο κίνδυνο ολοκαυτώματος από τους Αμερικανούς και το Ισραήλ.

Η παλιά ραγιάδικη επιχειρηματολογία, ότι έξω από το μαντρί θα μας φάνε οι λύκοι, ότι είμαστε ευάλωτοι, ότι θα καταστραφούμε αν φύγουμε από τις μείζονες δυτικές ολοκληρώσεις, νομίζω ότι πλέον απευθύνεται μόνο σε αδαείς. Ζούμε πια σε έναν πολυπολικό κόσμο: οι ΗΠΑ μπορούν ακόμα να παίζουν έναν φονικό ρόλο, αλλά δεν αλωνίζουν μόνες τους. Υπάρχουν ισχυροί πόλοι με τους οποίους μια χώρα που επιλέγει να μείνει ή να ξαναγίνει ανεξάρτητη μπορεί να σταθεί, και από τους οποίους μπορεί να τα προμηθευτεί όλα. Μια χώρα σαν την Ελλάδα μπορεί να βρει διπλωματικά και πολιτικά στηρίγματα σε πολλούς διαφορετικούς πόλους στον κόσμο, και να τα βρει ευκολότερα και φθηνότερα από τον λογαριασμό που πληρώνει σήμερα στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε.

** Ο Γιάννης Ραχιώτης είναι νομικός. Η ομιλία του στην εκδήλωση αποδίδεται εδώ συντετμημένη, με μεσοτίτλους της Σύνταξης.*

► **Λαμπρινή Θωμά**

«Down with America this time!»

συνέχεια από τη σελ.19

τουρίστρια, πέρναγαν τα μηχανάκια δίπλα μου, γιατί ανεβαίνουν στα πεζοδρόμια, και σταματούσαν οι άνθρωποι για να μου πουν «Welcome to Iran». Δεν ξέρω αν γνώριζαν άλλα αγγλικά, αλλά είχαν την ανάγκη αυτή, να καλωσορίσουν, και την περηφάνια να σε φιλοξενήσουν και να ανοίξουν το σπίτι τους και την αγκαλιά τους για τον ξένο που έρχεται. Είναι ένας λαός που χρειάζεται να τον στηρίξουμε πολλαπλά, και που ο λαός μας δείχνει ότι ναι, θέλει να τον στηρίξουμε πολλαπλά. Αυτή είναι η δική μου εμπειρία από εκεί, η εμπειρία ενός ολόκληρου λαού που είναι απίστευτα χτυπημένος από τις κυρώσεις.

Την ημέρα της κηδείας οι αγγλόφωνοι Teheran Times είχαν ένα ολοσέλιδο άρθρο για το πώς ο Κασέμ Σουλεϊμανί είχε καταφέρει να φέρνει φάρμακα στο Ιράν, διότι το Ιράν δεν έχει φάρμακα αυτή τη στιγμή. Τα δήθεν επιτρεπόμενα φάρμακα δεν είναι όλα, υπάρχουν ουσίες που δεν επιτρέπονται επειδή οι Αμερικάνοι και όλοι

οι άλλοι αποφασίζουν ότι μπορεί να χρησιμοποιηθούν και σε κάτι άλλο, και αυτομάτως αυτός ο λαός στερείται φάρμακα. Λοιπόν είχε ανοίξει διαδρόμους ώστε παράνομα να μπαίνουν φάρμακα στη χώρα. Αυτά τα φάρμακα δεν πήγαιναν ανάλογα με το πού στέκεσαι στο καθεστώς. Έτσι ενώνονται, πιστεύω, μέσα από τέτοιες προσωπικότητες, οι λαοί. Μάθαμε πληροφορίες που δεν τις είχαμε, πληροφορίες που αφορούσαν την καθημερινή ζωή των ανθρώπων και το πώς λειτούργησε αυτός ο Σουλεϊμανί ως προς αυτήν. Δεν νομίζω ότι έχει περιγράψει κανείς καλύτερα το πόσο σημαντικός άνθρωπος είναι από τους Αμερικάνους στρατηγούς, που γράφουν τον τελευταίο καιρό το πόσο σπουδαίος στρατηγός ήταν και πόσο συντέλεσε στη νίκη κατά του Ισλαμικού Κράτους. Προσωπικά, διαβάζοντας όσα γράφουν αυτοί οι Αμερικάνοι στρατηγοί, νομίζω ότι έχουν μια μνήμη ανάλογη με αυτή των Αχαιών προς τον Έκτορα – όσο μπορούν οι στρατιωτικοί να σέβονται ο ένας τον άλλο πια, σε ένα κόσμο που φαίνεται ότι κανείς δεν σέβεται τον άλλο.

Εκεί η λέξη Γιουνάν σημαίνει κάτι – για πόσο ακόμα;

Τώρα για το θέμα του πώς μας βλέπουν εμάς τους Έλληνες: μας αγαπούν πολύ, αλλά άνθρωποι που μας ξέρουν και έχουν έρθει παλαιότερα εδώ, μου είπαν, διότι είχα την τύχη να μιλήσω και με κάποιους τέτοιους, ότι «εσείς έχετε αλλάξει, έχετε γίνει Ευρώπη τώρα». Θέλω να πω ότι δεν έχουμε γίνει, ελπίζω, ότι δεν έχουμε καταστραφεί ως πυρήνας, ότι παραμένουμε αυτός ο τόπος ο μοναδικός που είναι και τα δύο, και Ευρώπη και Ανατολή. Αλλά εμένα η καρδιά μου εκεί, όταν βρίσκομαι στη Μέση Ανατολή, στη δυτική Ασία, είναι στο σπίτι της, με έναν τρόπο που δεν είναι σε κανένα άλλο μέρος. Και αυτή τη σχέση την έχουν κι εκείνοι, τη σχέση τη νιώθεις κάθε μέρα, στο δρόμο.

Η λέξη Γιουνάν [Έλληνας] ακόμα σημαίνει κάτι... Πολύ σύντομα δεν θα σημαίνει όμως, με αυτές τις πολιτικές που ασκούν οι κυβερνήσεις μας, και είναι κάτι που πρέπει να το υπερασπιστούμε, και στο οποίο έχουμε τον κόσμο μας μαζί. Δεν ξέρω πώς θα καταφέρουμε να τον ενώσουμε, πώς θα καταφέρουμε να ενωθούμε, ποιες γέφυρες μπορούν να χτιστούν κι αν μπορούν ακόμα να χτιστούν από τον δικό μας λαό, που επίσης είναι πολύ πληγωμένος. Αλλά

θέλω να σας πω και κάτι άλλο, που κι αυτό το ξεχνάμε: το τελευταίο δίμηνο έχω πάει στον Λίβανο για τις διαδηλώσεις, στη Συρία, στο Ιράν και στην Καταλονία για το κίνημα της ανεξαρτησίας. Οι αναφορές στις ελληνικές πλατείες του 2011 είναι διαρκείς. Εμείς νομίζουμε ότι χάσαμε, ενώ πιθανώς να ήταν Θερμοπύλες!

Αυτοί οι άνθρωποι έχουν προσλάβει αυτό που συνέβη εδώ, στην Ελλάδα, ως έναν λόγο για να αγωνιστούν. Και το ακούς παντού: δεν υπήρξε ούτε ένας άνθρωπος από τις χώρες τις οποίες σας ανέφερα που να μην μου έχει πει πόσο σημαντικό ήταν αυτό που κάναμε εμείς. Δεν το ήξερα. Το άκουσα, το έμαθα, και χάρηκα που ήμουν εκεί. Αλλά μέχρι πρόσφατα δεν ήξερα πώς είχε προσληφθεί από άλλους λαούς! Έτσι, ίσως, πάνε πολλές φορές τα κινήματα. Και εδώ ακριβώς είναι που το Ιράν βάζει μια πρόκληση και για εμάς σαν Αριστερά ως σύνολο: πού στεκόμαστε ως Αριστερά, και πώς μπορούμε να γίνουμε ένα πετραδάκι σε αυτόν τον αληθινό άξονα της Αντίστασης!

** Η Λαμπρινή Θωμά είναι δημοσιογράφος (The Press Project), που επέστρεψε από αποστολή στην Τεχεράνη τις παραμονές της εκδήλωσης του Δρόμου. Οι μεσοτίτλοι στην ομιλία της είναι της Σύνταξης.*